

ჟ.კ. რუსლინგი

ქანო ქოჭინი

და
აზკაბანის ტყვე

ქართული
ლიბრერია

ქანი ქოქონი
და
აზკაბანის ტყვე

Harry PotterTM

and the Prisoner of Azkaban

J.K. ROWLING

ჯ. კ. როულინგი

ქანი ქოტონი

და
აზკაბანის ტყვე

ინგლისურიდან თარგმნა
დავით გაბუნიაშვილი

სულაკაურის
გამომცემლობა

თავი პირველი

ბუს ფოსტა

ჰარი პოტერი ძალიან უცნაური ბიჭი იყო. ჯერ ერთი, ყველაზე მეტად ზაფხულის არდადეგები ეჯავრებოდა; მეორეც, მართლა გულით უნდოდა საშინაო დავალების შესრულება, მაგრამ იძულებული ხდებოდა, ყველასგან მალულად, გვიან ღამით სანოლში ეკეთებინა. გარდა ამისა, ჰარი პოტერი ჯადოქარიც იყო.

ერთხელაც, თითქმის შუალამისას, ჰარის საბანი კარავივით წაეფარებინა თავზე, ბალიშზე ტყავისყდიანი წიგნი, ბათილდა ბეგშოთის „მაგიის ისტორია“ გადაეშალა, ცალ ხელში ფარანი ეჭირა, მეორეში არწივის ფრთა მოემარჯვებინა და შუბლშეჭმუნხილი სტრიქონებს აყოლებდა, საჭირო ციტატებს ეძებდა თემისთვის: „ჰქონდა თუ არა აზრი ჯადოქრების დანვას მეთოთხმეტე საუკუნეში“.

უცებ არწივის ფრთა ერთ-ერთ აბზაცთან შეაჩერა, სათვალე შეისწორა, ფარანი წიგნთან ახლოს მიიტანა და ამოიკითხა:

„არაჯადოქრული საზოგადოების წარმომადგენლებს, რომელთაც ხშირად „მაგლებად“ მოიხსენიებენ, შუა საუკუნეებში განსაკუთრებით ემინოდათ ჯადოქრებისა, თუმცა მათი ამოცნობა ნაკლებად ეხერხებოდათ. იმ უიშვიათეს შემთხვევებშიც კი, როცა მაგლები ნამდვილ ჯადოქარს ჩაიგდებდნენ ხოლმე ხელში, მათ დანვას მაინც არანაირი აზრი არ ჰქონდა. ჯადოქარი ცეცხლის გამყინავ შელოცვას ასრულებდა და შემდეგ ვითომ სიმწრისგან ყვიროდა, სინამდვილეში კი მხოლოდ ღიტინის მსგავს სასიამოვნო შეგრძნებას განიცდიდა.

როგორც ჩანს, ვენდელინ უცნაურას იმდენად მოსწონდა კოცონზე დანვა, რომ ხშირად იცვლიდა გარეგნობას და მაგლებს, სულ ცოტა, ორმოცდაშვიდჯერ დააჭერინა თავი“.

ჰარიმ არწივის ფრთა კბილებში გაიჩქო და სამელნისა და პერგამენტის გამოსაღებად ბალიშის ქვეშ შეყო ხელი. შემდეგ სამელნეს

ფრთხილად მოხსნა თავსახური, შიგ ფრთა ჩაანო და წერას შეუდგა. თან დროდადრო ჩერდებოდა და აყურადებდა; ტუალეტში მიმავალ დერსლებს კალმის წრიპინი რომ გაეგოთ, მთელ ზაფხულს კიბის ქვეშ, საკუჭნაოში გამოამწყვდევდნენ.

პრივიტ დრაივის ოთხ ნომერში მცხოვრები დერსლების წყალობით ჰარის ზაფხულის არდადეგები ყოველთვის ჩამწარებული ჰქონდა. ძია ვერნონის, დეიდა პეტუნისა და მათი შვილის, დადლის გარდა, ჰარის სხვა ნათესავები არ ჰყავდა. ისინი კი მაგლები იყვნენ და ჯადოქრობის მიმართაც შუასაუკუნეობრივი დამოკიდებულება ჰქონდათ. დერსლების სახლში ჰარის გარდაცვლილ ჯადოქარ მშობლებს არასოდეს ახსენებდნენ. დეიდა პეტუნია და ძია ვერნონი კარგა ხანს დარწმუნებულები იყვნენ, თუ ჰარის მკაცრად მოექცეოდნენ, ჯადოქრობას უნარს დაკარგავდა, მაგრამ არაფერი გამოუვიდათ. თანაც შიშისგან კანკალებდნენ, ვაითუ, ვინმემ გაიგოს, რომ ორი წელია, ჰოგვორტსის მაგიისა და ჯადოქრობის სკოლაში სწავლობსო. ერთადერთი, რაც მოახერხეს, ის იყო, რომ ჰარის სახელმძღვანელოები, ჯოხი, ქვაბი და მფრინავი ცოცხი არდადეგების დაწყებისთანავე საკუჭნაოში ჩაკეტეს და ბიჭს მეზობლებთან ლაპარაკი აუკრძალეს.

სახელმძღვანელოების გარეშე ჰარი, რა თქმა უნდა, ვერ შეასრულებდა უამრავ დავალებას, რომლებიც ჰოგვორტსის მასწავლებლებმა მისცეს არდადეგებზე. ერთი, ყველაზე რთული დავალება, ყველაზე საძულველმა მასწავლებელმა, პროფესორმა სნეიპმა მისცა: უნდა დაენერა თხზულება შემამცირებელი სასმელის შესახებ. თუ არ დაწერდა, სნეიპი მკაცრად დასჯიდა.

ერთ დღეს ძია ვერნონი, დეიდა პეტუნია და დადლი ეზოში ჩავიდნენ, რათა ძია ვერნონის ახალი სამსახურეობრივი მანქანით დამტკბარიყვნენ და მეზობლების გასაგონად ხმამაღლა გამოეხატათ თავიანთი აღტაცება. ჰარიმ დრო იხელთა, საკუჭნაო გააღო, რამდენიმე სახელმძღვანელო გამოიტანა და თავის ოთახში გადამალა. მას შემდეგ ლამლამობით მეცადინეობდა. თუ ზეწარს მელნით არ დაალაქავებდა, დერსლები ამ ამბავს ვერასოდეს გაიგებდნენ. ჰარის არ უნდოდა, ძია და დეიდა კიდევ უფრო გაებრაზებინა. ისინი ისედაც გამწყრალეები იყვნენ იმის გამო, რომ არდადეგების დაწყებისთანავე ჰარის მეგობარმა ჯადოქარმა დაურეკა.

რონ უისლი, ჰარის ერთ-ერთი საუკეთესო ჰოგვორტსელი მეგობარი, ჯადოქრების ოჯახში დაიბადა. ამიტომ, ჰარისგან განსხვავებით, ჯადოქრების სამყაროზე ბევრი რამ იცოდა, მაგრამ მაგლური ტელეფონით მანამდე არასოდეს დაერეკა. საუბედუროდ, ყურმილი ძია ვერნონმა აიღო.

– ვერნონ დერსლი გისმენთ!

ამ დროს ჰარი ოთახში იყო და რონის ხმის გაგონებაზე ადგილზე გაშეშდა.

– ალო! ალო! გესმის ჩემი? ჰარი პოტერი მინდოდა!

რონი ისე ღრიალებდა, რომ შემკრთალმა ძია ვერნონმა ყურმილი შორს დაიჭირა და აღშფოთებით მიაჩერდა.

– რომელი ხარ?! – დაუყვირა მთელი ხმით.

– რონ უისლი! – ისე დაულრიალა რონმა, გეგონებოდათ, სტადიონის სხვადასხვა მხარეს დგანან და ერთმანეთს ისე ელაპარაკებიანო, – ჰარის კურსელი ვარ, მისი სკოლის მეგობარი!

ძია ვერნონმა დაწვრილებული თვალები ავად მიანათა გახევებულ ჰარის.

– ჰარი პოტერი აქ არ ცხოვრობს, – ჩაჰყვირა ყურმილში და ისევ მოშორებით დაიჭირა, თითქოს, ეშინოდა, არ აფეთქდესო, – არ მესმის, რომელ სკოლაზე ლაპარაკობ! მეტს ნულარ შემანუხებ! ჩემს ოჯახს თავი დაანებე! – და ყურმილი ისე დაახეთქა, გეგონებოდა, შხამიანი ობობა ყოფილიყოს.

ამ ზარს საშინელი ჩხუბი მოჰყვა.

– როგორ გაბედე... როგორ გაბედე, შენნაირებისთვის მიგეცა ჩვენი ტელეფონის ნომერი! – ცოფებს ყრიდა ძია ვერნონი.

რონი, როგორც ჩანს, მიხვდა, რომ ჰარი ცუდ დღეში ჩააგდო და მეორედ აღარ დაურეკავს. ჰარის არც მეორე ჰოგვორტსელი მეგობარი, ჰერმიონ გრეინჯერი შეხმიანებია. ჰარიმ იფიქრა, ალბათ რონმა გააფრთხილა, არ დაურეკოო. არადა, ჰერმიონს, რომელიც ჰარის კურსელებს შორის ყველაზე გონიერი იყო, მაგლი მშობლები ჰყავდა და მშვენივრად იცოდა, როგორ ესარგებლა ტელეფონით, თან საიმისო ჭკუაც ეყოფოდა, არ ეთქვა, ჰოგვორტსში ვსწავლობო.

მთელ ხუთ კვირას ჰარის თავისი ჯადოქარი მეგობრებისგან არაფერი სმენოდა და ეს ზაფხულიც, როგორც ჩანს, თითქმის ისეთივე საშინელი იქნებოდა, როგორიც წინა. თუმცა, შარშანდლისგან განსხვავებით, ერთი კარგი რამ მაინც მოხდა: მას შემდეგ, რაც დაიფიცა, მეგობრებს წერილებს არ გავუგზავნიო, დერსლებმა ნება დართეს, ჰედვიგი ლამლამობით გალიიდან გამოეშვა. მთელ დღეს გალიაში ჩამწყვდეული ბუ ისე ხმაურობდა, ძია ვერნონი იძულებული გახდა, ამ დათმობაზე წასულიყო.

ჰარი ვენდელინ უცნაურას შესახებ წერას მორჩა და ისევ სმენად იქცა. ჩაბნელებულ სახლში სიჩუმეს ჰარის მსუქანა დეიდაშვილის, დადლის ხვრინვა არღვევდა. ძალიან გვიანი იყო. ჰარის დალლილობისგან თვალები ეწვოდა. თემას ხვალ დავამთავრებო, გაიფიქრა,

სამელნეს თავი დაახურა, ადგა, საწოლის ქვემოდან ძველი ბალიშის პირი გამოიღო, ფარანი, „მაგიის ისტორია“, თემა, არწივის ფრთა და სამელნე შიგ ჩააწყო და ეს ყველაფერი საწოლის ქვეშ, იატაკის ამოვარდნილი ფიცრით დაფარულ ორმოში ჩამალა. მერე წამოდგა, გაიზმორა და მანათობელ მალვიძარას შეხედა. ღამის პირველი საათი იყო. უცებ ჰარის მუცელი უცნაურად აუნრიალდა. როგორ დაავინწყდა, ერთი საათის წინ ცამეტი წლის გახდა!

ჰარის კიდევ ერთი უცნაური თვისება ჰქონდა – საკუთარი დაბადების დღეები არ უყვარდა. რა სიყვარულზეა ლაპარაკი, როცა თავის დღეში მისალოცი ბარათიც კი არ მიუღია. ბოლო ორი წელი დერსლებს მისი დაბადების დღე საერთოდ არ გახსენებიან და ალბათ ახლაც არ გაახსენდებოდათ.

ოთახში ბნელოდა. ჰარიმ ჰედვიგის ცარიელ გალიას ჩაუარა, ღია ფანჯრასთან მივიდა და რაფას ჩამოეყრდნო. საბნის ქვეშ ჩახუთულს გრილი ნიავი ესიამოვნა. ჰედვიგი ორი დღეა, არ გამოჩენილა. ჰარი ამაზე დიდად არ ნერვიულობდა, იმიტომ რომ ბუ ხშირად იქცეოდა ასე, მაგრამ ერთი სული ჰქონდა, როდის დაბრუნდებოდა, რადგან ამ სახლში, მის გარდა, ყველანი ამრეზით უყურებდნენ.

ჰარი თავისი ასაკისთვის საკმაოდ პატარა და გამხდარი იყო, მაგრამ გასულ წელს სიმალლეში მოიმატა. კუპრივით შავი თმა, როგორც ყოველთვის, გაჩეჩილი ჰქონდა და ვერაფერს უხერხებდა. სათვალის მიღმა მწვანე თვალები უელავდა, შუბლზე კი წვრილი, ელვასავით გაკლაკნილი ნაიარევი აჩნდა.

ჰარის უცნაურობებს შორის ეს ნაიარევი ყველაზე უჩვეულო რამ იყო. დერსლები ათ წელიწადს ატყუებდნენ, შენი მშობლები ავტოკატასტროფაში დაიღუპნენ და ნაიარევიც მაშინ დაგრჩაო, მაგრამ ლილი და ჯეიმს პოტერები კატასტროფაში არ დაღუპულან. ისინი თავისი დროის ყველაზე საშინელმა ბოროტმა ჯადოქარმა, ლორდმა ვოლდემორმა დახოცა. ჰარი ამ თავდასხმას სასწაულებრივად გადაურჩა, მხოლოდ ნაიარევი დარჩა შუბლზე; ვოლდემორს კი წყევლა უკან დაუბრუნდა და ცოცხალმკვდარმა გაქცევით უშველა თავს...

შემდეგ ჰარი მას ორჯერ შეხვდა პირისპირ და ახლა, ღია ფანჯრასთან მდგომმა, მეორე შეხვედრის გახსენებაზე ისიც კი გაიფიქრა, მადლობელი უნდა ვიყო, ცამეტ წლამდე რომ მივაღწიეო. მერე ვარსკვლავებით მოჭედილ ცას ახედა, იქნებ ჰედვიგი დავინახო, ალბათ ნისკარტით თავგს მოიტანს და ამაყად გაიფხორებაო, მაგრამ ჰედვიგი არსად ჩანდა. თუმცა, უცებ ისეთ რაღაცას მოჰკრა თვალი, რომ გაშეშდა. ყვითლად მოელვარე მთვარის ფონზე უცნაური არსება გამოჩნდა, რომელიც ფრთების ტყლაშუნით მისკენ მოფრინავდა.

ჰარი გაოგნებული იდგა და თვალს ვერ აშორებდა. წამით შეყოყმანდა, ფანჯრის მიხურვაც კი დააპირა, მაგრამ ამასობაში უცნაური არსება ქუჩის ერთ-ერთმა ლამპიონმა გაანათა. ჰარი ყველაფერს მიხვდა და გვერდზე გახტა.

ფანჯარაში სამი ბუ შემოფრინდა. ორს მესამე მოჰყავდა. როგორც ჩანს, ეს მესამე უგონოდ იყო. ფრთხილად დაეშვნენ ჰარის საწოლზე. დიდი, რუხი ბუ დაბარბაცდა და უძრავად გაიშოტა. ფეხებზე მოზრდილი ფუთა ჰქონდა გამობმული.

ჰარიმ მაშინვე იცნო უისლების ბუ – ეროლი. საწოლთან მიიღრინა, ბუს ფუთა მოხსნა და ჰედვიგის გალიაში ჩასვა. ეროლმა ცალი თვალი ძლივს გაახილა, მადლობის ნიშნად სუსტად წამოიკივლა და ხარბად დაენაფა წყალს.

ჰარი დანარჩენებს მიუბრუნდა. ერთ-ერთი, დიდი თეთრი დედალი ბუ, მისი ჰედვიგი იყო. ჰედვიგსაც ფუთა ეჭირა და კმაყოფილი გამომეტყველება ჰქონდა. როცა ჰარიმ ტვირთი მოხსნა, ბუმ მადლობის ნიშნად მსუბუქად ჩაუნისკარტა და ეროლთან მიფრინდა.

ჰარიმ მესამე ბუ ვერ იცნო. საოცრად ლამაზ ჭრელ ფრინველს ფუთა და ჰოგვორტის ბეჭდიანი კონვერტი ეჭირა. აი, თურმე საიდან ყოფილა! როცა ჰარიმ ტვირთი ჩამოხსნა, ბუმ ამაყად გაშალა ფრთები და მაშინვე ბნელ ღამეში გაუჩინარდა.

ჰარი საწოლზე ჩამოჯდა, ეროლის ფუთას დასწვდა და შიგ ოქროსფერ ქაღალდში გახვეული საჩუქარი და ცხოვრებაში პირველი მისალოცი ბარათი აღმოაჩინა. აკანკალებული ხელით გახსნა კონვერტი, რომლიდანაც წერილი და გაზეთის ამონაჭერი გადმოცვივდა.

ეს ამონაჭერი აშკარად ჯადოქრების გაზეთიდან, „დილის მისნიდან“ უნდა ყოფილიყო, რადგან შავ-თეთრ სურათზე გამოსახული ხალხი მოძრაობდა. ჰარიმ დაჭმუჭნილი ფურცელი გაასწორა და წაიკითხა:

„მაგიის სამინისტროს თანამშრომელმა ლატარიაში თანხა მოიპო“

არტურ უისლიმ, მაგიის სამინისტროს მაგლური ნიჭების არამიზნობრივი გამოყენების დეპარტამენტის თავმჯდომარემ, „დილის მისნის“ ყოველწლიური ლაგარიის, „ოქროს გალენის“ ჯეკპოტი მოიგო.

გახარებულმა ბატონმა უისლიმ „დილის მისნის“ კორესპონდენტს განუცხადა: „მოგებული ფულით ზაფხულში ეგვიპტეში წავალთ. იქ ჩვენი უფროსი ვაჟი, ბილი, გრინგოტის ბანკში ჯადოს ამხსნელად მუშაობს“.

უისლების ოჯახი ერთ თვეს გაატარებს ეგვიპტეში. სასწავლო წლის დასაწყისისთვის კი შინ დაბრუნდებიან, რადგან მათი ხუთი შვილი ჰოგვორტსში სწავლობს“.

ჰარიმ სურათს დახედა და გაიბადრა. ცხრავე უისლი უზარმაზარი პირამიდის წინ იდგა და გამწარებული უქნევდა ხელს. ყველანი იქ იყვნენ, დაბალი და ფუმფუმა ქალბატონი უისლი, მაღალი და თითქმის მთლად გამელოტებული ბატონი უისლი, მათი ექვსი ვაჟი და ერთი ქალიშვილი და ყველას ცეცხლივით მობრიალე ნითელი თმა ჰქონდა (თუმცა, შავ-თეთრ სურათზე ეს, რასაკვირველია, არ ჩანდა). სურათის შუაგულში მაღალი და მოუქნელი რონი იდგა, თავისი დის-თვის, ჯინისთვის ხელი გადაეხვია, მხარზე კი საყვარელი ვირთხა, სკაბერზი ეჯდა.

ჰარისთვის რომ გეკითხათ, ამდენი ოქროს მოგებას სწორედ უისლები იმსახურებდნენ. ისინი ხომ ძალიან კეთილები, მაგრამ უსაშველოდ ღარიბები იყვნენ. ჰარიმ რონის წერილი გახსნა:

„ძვირფასო ჰარი,

გილოცავ დაბადების დღეს!

იმ სატელეფონო ზარისთვის ბოდიშს გიხდი. იმედია, მაგლებმა შავი დღე არ გაყარეს. მამაჩემს ვკითხე და ფიქრობს, რომ ალბათ არ უნდა მელრილა.

ეგვიპტე შესანიშნავი ადგილია! ბილმა ყველა სამარხი დაგვათვალიერებინა. იცი, რა წყევლა სცოდნიათ ძველ ეგვიპტელ ჯადოქრებს?! დედამ ბოლო სამარხში ჭინი არც კი შეუშვა. იქაურობა საშინელი ჩონჩხებით იყო სავსე. ეგყობა, მაგლები თავის დროზე მაინც შემოპარულან სამარხებში და საწყლეს ან მეორე თავი ამოსვლიათ, ან კიდევ რაღაც უარესი დამართნიათ.

სიხარულით კინალამ გავკიჟდი, როცა მამამ „დილის მისნის“ ლაგარია მოიგო. წარმოგიდგენია, მთელი შვიდასი გალეონი! თითქმის მთელი ფული აქ დაგვხარჯა, მაგრამ სასექტემბროდ ახალი ჯადოსნური ჭოხის ყიდვას მაინც მპირდებიან“.

ჰარის გუშინდელივით ახსოვდა ის საბედისწერო შემთხვევა, რონმა რომ თავისი ჯოხი გატეხა. ეს იმ დღეს მოხდა, როცა მანქანა, რომლითაც მიფრინავდნენ, სკოლასთან ახლოს მტარვალ ტირიფს შეასკდა.

„სწავლის დაწყებამდე ერთი კვირით ადრე ჩამოვალთ და ლონდონში წავალთ ჩემთვის ჭოხისა და სახელმძღვანელოების საყიდლად. იქნებ მანდ სადმე შევხვდეთ ერთმანეთს?

მაგლების გამო წერვებს ნუ მოიშლი.
შეეცადე, ლონდონში ჩამოხვიდე.

რონი

P. S. პერსი ჰედბოი გახდა. წინა კვირას წერილი მიიღო*.

ჰარიმ ისევ სურათს დახედა. ბოლოკურსელ პერსის თვითკმაყოფილი გამომეტყველება ჰქონდა. იდეალურად დავარცხნილ თმაზე ოდნავ გვერდულად ეხურა ბერეტი, ზედ კი ჰედბოის ნიშანი მიემაგრებინა. რქისჩარჩოიანი სათვალე ეგვიპტის მცხუნვარე მზეს ირეკლავდა. ჰარიმ საჩუქარი გახსნა. უცნაური ნივთი მინის ბზრიალას ჰგავდა, თან რონის ბარათი ახლდა:

„ჰარი,

ეს ჭიბის მავნოსკოპია. თუ ახლომახლო რაიმე საეჭვო ხდება, მავნოსკოპი ანთება და დაზრიალდება. დიდი ნაგავია, რომელსაც ჭაღოქარი ტურისტების მოსაგყუებლად ყიდიან და მაინცდამაინც ნუ ენდობითო, გაიძახის ბილი, იმიტომ რომ გუშინ სადილობისას სულ ანთებული იყო. მაგრამ ბილმა რა იცოდა, რომ ფრედმა და ჯორჯმა წვნიანში ხოჭოები ჩაუყარეს. აბა, კარგად!

რონი“

ჰარიმ მავნოსკოპი საწოლთან მდგარ პატარა მაგიდაზე დადო და კმაყოფილი უცქეროდა, როგორ ირეკლავდა ეს უცნაური ნივთი საათის მანათობელ ისრებს. მერე ჰედვიგის მოტანილი ფუთა გახსნა. შიგ ლამაზად შეფუთული საჩუქარი, ღია ბარათი და ჰერმიონის წერილი იდო:

„ძვირფასო ჰარი,

რონმა მომწერა, რომ შენთან დაურეკავს და ყურმილი ბიძაშენს აუღია. იმედია, ყველაფერი კარგად დამთავრდა. ახლა საფრანგეთში ვისვენებ. არ ვიცოდი, შენთვის საჩუქარი როგორ გამომეგზავნა, რომ საბაჟოზე არ გაეხსნათ... მერე უცებ ჰედვიგი გამოჩნდა. ეცემა, ძალიან უნდოდა, რომ შენთვის საჩუქარი მოეტანა. საჩუქარი ბუს ფოსტით შევუკვეთე. „დილის მისანში“ ვნახე რეკლამა (სხვათა შორის, „დილის მისანი“ გამოვიწერე და ყოველდღე ვკითხულობ. აბა, ხომ უნდა ვიცოდე, რა ხდება ჭაღოქრების სამყაროში). უისლების სურათი თუ ნახე ერთი კვირის წინ? დარწმუნებული ვარ, რონმა ძალიან ბევრი რამ ისწავლა, სიმართლე გითხრა, ძალიან მშურს - ძველ ეგვიპტეში ხომ გასაოცარი ჭაღოქრები ცხოვრობდნენ.

თუმცა, აქაც საკმაო გრადიციები აქვთ. მაგიის ისტორიაში დავალება გადავწერე. აქაური ამბებიც ჩავურთე. ძალიან გრძელი გამოძივია, ორი ჰერგამენგია. პროფესორმა ბინსმა კი ნაკლები დაგვავალა.

რონმა მითხრა, არდადეგების ბოლო კვირას ლონდონში ვიქნებით. შენც ხომ ვერ შეძლებდი ჩამოსვლას? შენიანები გამოგიშვებენ? იმედია, რაღაცას მოახერხებ. თუ არა და, პირველ სექტემბერს ჰოგვორტსის ექსპრესზე შევხვდებით.

შენი ჰერმიონი

P. S. რონმა მითხრა, პერსი ჰედბოიდ დაუნიშნავთ. წარმომიდგენია, რა ბედნიერი იქნება! თუმცა, რონს ეს ამბავი დიდად არ ეხატება გულზე“.

ჰარის გაეცინა, წერილი გადადო და საჩუქარი აიღო. ძალიან მძიმე იყო. ჰერმიონს კარგად იცნობდა. ალბათ ურთულესი შელოცვებით გატენილი სქელი წიგნი იქნებოდა, გაიფიქრა, მაგრამ მოლოდინი გაუცრუვდა. სიხარულისგან კინალამ გული ამოუხტა, როცა შესაფუთი ქაღალდი მოხსნა და პრიალატყავგადაკრულ შავ ყუთზე ვერცხლისფერი წარწერა წაიკითხა:

„მფრინავი ცოცხის აქსესუარების კომპლექტი“.

– ყოჩაღ, ჰერმიონ! – აღმოხდა ჰარის და სასწრაფოდ გახსნა ყუთი. შიგ ენყო: დიდი ქილით „ფლიტვუდის“ ფირმის უმაღლესი ხარისხის ტარის საპრიალებელი საცხი, ცოცხის კუდების საკრეჭი ვერცხლის მაკრატელი, თითბრის პატარა კომპასი თავისივე სამაგრიტ, რაც ასე აუცილებელია შორეული მოგზაურობისთვის, და სახელმძღვანელო „როგორ მოვუაროთ მფრინავ ცოცხს“.

ზაფხულობით, მეგობრების გარდა, ჰარის ქვიდიჩიც ენატრებოდა, ჯადოქრების სამყაროში ყველაზე პოპულარული, ძალიან სახიფათო და, ამავე დროს, სპორტის ყველაზე საინტერესო სახეობა, რომელსაც ცოცხებზე ამხედრებულები თამაშობენ. სხვათა შორის, ჰარი ქვიდიჩის ნიჭიერი მოთამაშე იყო, ამ საუკუნეში ყველაზე ახალგაზრდა სპორტსმენი, რომელსაც ჰოგვორტსის ერთ-ერთი კლუბის გუნდში თამაშის ნება დართეს. ამიტომ თავის მფრინავ ცოცხს, „ნიმბუს 2000“-ს, თვალისჩინივით უფრთხილდებოდა.

ჰარიმ ტყავის ყუთი გვერდზე გადადო და ბოლო ფუთას მიუტრიალდა. ყავისფერ ქაღალდზე აცაბაცა ნაწერი ჰაგრიდის, ჰოგვორტსის მეტყევის ხელს ჰგავდა. ბიჭმა ქაღალდის ზედა ფენა სასწრაფოდ შემოაცალა საჩუქარს და რაღაც მწვანე ტყავის მსგავსი დაინახა, მაგრამ, სანამ ბოლომდე გახსნიდა, ფუთა უცნაურად შეხტა. შიგნიდან რაღაცამ ისე გაიკრაჭუნა, გეგონებოდა, იმ უცნაურ მწვანე ნივთს ყბები აქვსო.

ჰარი გაშრა. რასაკვირველია, იცოდა, ჰაგრიდი რაიმე სახიფა-

თოს განზრახ არ გამოუგზავნიდა, მაგრამ ისიც უნდა ითქვას, რომ ჰაგრიდს სიტყვა „სახიფათო“ ერთობ თავისებურად ესმოდა. ჰარის კარგად ახსოვდა, რომ ჰაგრიდი უზარმაზარ ობობებთან მეგობრობდა. ერთხელ ლუდხანაში ვიღაც კაცისგან საშინელი სამთავიანი ძაღლიც კი იყიდა, კანონით აკრძალულ დრაკონის კვერცხზე რომ არაფერი ვთქვათ.

აღელვებული ჰარი ფუთას თითით შეეხო. ისევ რაღაცამ გაიკრაჭუნა. ჰარიმ მაგიდიდან ლამაზ აიღო, მაგრად ჩაბლუჯა, რომ თუ საჭირო გახდებოდა, დაერტყა. მეორე ხელით შესაფუთ ქაღალდს სწვდა და მოქაჩა... და უცებ იქიდან წიგნი გადმოხტა! ჰარიმ ძლივს მოასწრო მის ლამაზ მწვანე ყდაზე ოქროს ასოებიანი წარწერის წაკითხვა: „მონსტრწიგნი მონსტრების შესახებ“. ამასობაში წიგნი გვერდულად დადგა და რწევა-რწევით, კიბორჩხალასავით გაქანდა საწოლის კიდისკენ, მერე ლოგინიდან ჩამოხტა, საშინელი ხმაურით დაენარცხა იატაკს და ფურცლების შრიალით გადაირბინა ოთახი. ჰარი ფეხაკრეფით გაედევნა. წიგნი მაგიდის ქვეშ, სიბნელეში იმალებოდა. ნეტავ, დერსლებს არ გაელვძიოთო, – ინატრა ბიჭმა, ოთხზე დადგა და წიგნისკენ ხელი გაიწოდა.

– ვაიმე! – წამოიყვირა ჰარიმ.

წიგნმა ხელზე უკბინა და ხტუნვა-ხტუნვით გაურბინა გვერდით. ჰარი გამოფორთხდა, ერთი ისკუპა და ზემოდან დაახტა. გვერდით ოთახიდან მძინარე ძია ვერნონის ხმამაღალი ბუზლუნი გაისმა. ჰედვიგი და ეროლი გაფაციცებით უცქეროდნენ, როგორ აკავებდა ჰარი გამძვინვარებულ წიგნს; მერე კარადასთან მიირბინა, უჯრიდან ქამარი ამოიღო და მაგრად შემოახვია. „მონსტრწიგნმა“ ერთიც გაიბრძოლა, მაგრამ სირბილი და კრაჭუნი უკვე აღარ შეეძლო, ასე რომ, გულდამშვიდებულმა ჰარიმ ლოგინზე მიაგდო და ჰაგრიდის ბარათი აიღო:

„ძვირფასო ჰარი,

გილოცავ დაბადების დღეს! მე გგონი, ეგ წიგნი მოგაგაღწეოდა
წელს კიან გამოგადგება. მეტი რა მოგწერო. გნახავ
და ყველაფერს მოგიყვები. იმედია, მაგლები კარგად
გაქცევიან. ახა, კარგად მიუღო!

ჰაგრიდი“

ჰარიმ გაიფიქრა, ეს მკბენარა წიგნი ნეტავ რაში უნდა გამო-
მადგესო, ჰაგრიდის ბარათი დანარჩენების გვერდით დადო და
ბედნიერი სახით, გაღიმებული დააცქერდა. ახლა მხოლოდ ჰოგ-